

„A szavak csak úgy
felröppennek az oldalakról,
egyenesen a szívedbe.”

– Summer's Book Blog

Összeroskadva

Bridge-sorozat

Első rész

fine
selection

MEREDITH WILD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MEREDITH WILD

Összeroskadva

Bridge-sorozat

Első rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Minden túlélőnek

PROLÓGUS

ALÉTEZÉSEM olyannyira a szerelmétől függött, hogy azt addig fel sem fogtam, míg el nem ment. Onnantól kiüresedtek a napok. Az idő vánszorgott. Csak azért bírtam ki, mert minden múltó másodperccel közelebb kerültünk ahhoz, hogy újra együtt lehessünk.

Felpillantottam az órára, ami a távol lévő szobatársammal megosztott, egyébként élettelen szobámban az egyetlen érdekes tárgy volt. A késő délutáni napfény beáradt az ablakfülkén. Ez a fülke jellegzetessé tette a helyiséget, bár a régi campus tele van olyan házakkal, mint az enyém, és ilyen szobákkal, amik évtizedek – pontosabban évszázadok – óta adnak otthont a New England-i elit utódainak.

Furcsa volt, hogy az elmúlt néhány napban szinte végig egyedül voltam itt. Szokatlan nyugalom szállta meg a máskor hallgatóktól és oktatóktól nyüzsgő környéket. A ritka csend a tanítási szünettel együtt még elviselhetetlenebbé tette Cameron hiányát. Minden egyes nélküle töltött nap közül a mai volt a legrosszabb, mert nem volt semmi céloom, és nem volt, amivel eltereljem a figyelmemet.

Mardosó vággyal akartam visszakapni őt, és magamban számoltam a perceket, míg újra az enyém lehet. A saját bizonytalanságomból

fakadó folyamatos félelem miatt és amiatt, hogy újabban nem beszélünk, nem voltam képes átadni magam a fantáziának, hogy ismét a karjaimba zárhatom. Ennyi idő elteltével érezhet még mindig ugyanúgy irántam? A hallottak alapján csak keveseket nem változtat meg az alapkiképzés. Mindössze egy maréknyi levél és néhány futó telefonhívás biztosított róla, hogy Cameron olyan emberként tér vissza, ahogy én ismertem.

Az elmúlt hetekben már nem is a hiány érzése volt a legerősebb, hanem az érte való aggodás. De mégiscsak én voltam az első és egyetlen, akit igazán látni akart, amikor eltávozt a hadseregtől. Azóta amikor csak elragadott a nyugtalanság, hogy mindennek vége lesz, a közös emlékeinkbe kapaszkodtam. Csendesen imádkoztam, hogy az együtt töltött idő és a sok emlék akkor is összetartsa minket, amikor a kötelezettségeink miatt hetekig távol voltunk egymástól.

A váratlan kopogásra összereztem. Csak egyvalaki állhatott az ajtó előtt. Ismét ránéztem az órára. Korán jött. Későbbre vártam. Felálltam az ágyról, és a takaróra hajítottam a könyvem. A szívem hevesebben vert, ahogy lesimítottam az egyetlen valamirevaló ruhadarabomat, egy fehér nyári ruhát. Kibontottam a lófarakba kötött hajam, és hagytam, hogy a hátamra omoljon. Még egy percig szószóltem, míg végül újra kopogott. Élénk izgatottság száguldott végig rajtam. Mély levegőt vettem, és kinyitottam az ajtót.

És ott állt. Szinte túl elbűvölő volt, hogy igaz legyen. Elengedtem a kilincset, és reszkető várakozással tördeltem az ujjaimat. Megváltozott. Kék szeme ismerősen belém fúródott, de bronzos bőre sötétebb lett a texasi naptól. Látszatra vagy tíz kilót fogyott. Erős álla és arccsontja hangsúlyosabb lett. Ehhez társult rövide nyírt, szinte koromfekete haja, amitől jóval idősebbnek tűnt. Számíthattam volna

rá, hogy külsőre megváltozik, a látványától mégis észszerűtlen aggodalom és érzelmek tömkelege árasztott el.

Vajon még mindig ugyanúgy érez? Vajon ilyen nagy változás ment végbe a szívében is?

Kinyitottam a szám, de nem találtam a megfelelő szavakat. Ajka apró mosolyra húzódott, én pedig megkönnyebbülten viszonzottam. Előrelépett, tenyerébe zárta remegő kezemet, és hüvelykujjával addig dörzsölte elfehéredett ujjperceimet, míg meg nem nyugodtam. A szeméből áradó melegség minden kételyt felolvasztott a szívemben. Reszketve kifújtam a levegőt.

– Gyere be! – suttogtam. Még mindig félttem megtörni a csendet, és nehezen birkóztam meg azzal, milyen erős hatással van rám a jelenléte.

Hátraléptem, és kézen fogva bevezettem. Amint beértünk a szobába, a derekam köré fonta a karját, és lassan magához húzott, míg már teljesen egymáshoz simultunk. Szorosan kemény mellkasához vont. Felgyorsult a légzésem; a testem azonnal reagált a közelségére. Tekintete fogva tartott. Hüvelykujját végighúzta az ajkamon, és elkomolyodott.

– Annyira hiányoztál, Maya. Mindennap...

Ösztönösen átkaroltam a nyakát. Hiányoltam a túl hosszúra hagyott haját, amit az ujjaim körül csavargathattam, de ez most nem számított. Változás ide vagy oda, Cameron itt van. A szíve, a felforrósodott teste, ami az enyémnek feszült. Ez volt minden, amire vágytam. A szerelmem teljes valójában állt előttem. Olyan érzés volt, mintha álmodnék. Talán annyira erősen és olyan sokáig áhítoztam utána, hogy valahogyan valósággá vált. A különlet már-már elviselhetetlenül kínozott. Nem tudtam – nem akartam – belegondolni, mi lesz, ha újra el kell válnunk.

– Nem tudom elhinni, hogy tényleg itt vagy – mondtam remegő hangon.

Megcirógatta az arcomat, hogy megnyugtasson. Szaggatottan tört fel belőlem egy sóhaj. Meg akartam csókolni, de mielőtt ajkaink találkozhattak volna, elhajolt, és gyengéden tenyerébe vette az arcom.

– Szeretlek – suttogta. A lehelete súrolta az ajkamat.

A szívem tánra perdült, és minden dobbanásával keserédes fájdalommal töltötte el a mellkasomat. Leírtuk már, mondtuk is számtalanszor, elkoptattuk. Most viszont e szó jelentősége majdnem ledöntött a lábamról. Egész valóm ontotta magából a forróságot. Égetően akartam bizonyítani, hogy én is ugyanezt érzem. Lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam. Ajkaink egymásra simultak, majd a nyelvünk összekulcsolódott, inckelkedett, ízlegetett.

– Maya – lehelte, megtörve a csókunkat.

– Mi az? – Elvesztem a szemében, soha nem akartam, hogy véget érjen a pillanat. Soha nem imádtam még ennyire. A lelkem csordul-tig telt az iránta érzett szerelmemmel.

Tétovázott, láthatóan kereste a szavakat, csakúgy, mint én az előbb. Mielőtt tovább faggathattam volna, ő húzott közelebb, és vad, mély és szenvedélyes csókban forrtunk össze. Felnyögtem, és a gondolataim is elhomályosultak, amikor a testünk egymásnak feszült. A keze lesiklott a combomig, majd fel a fenekemig, amit megmarkolt a vékony bugyin keresztül. Cameron a fehérnemű szegélyével játszott, majd lehúzta a csípőmről. Az apró textil lecsúszott a térdemig, én pedig kiléptem belőle, és félrerúgtam.

Lehúzta a spagettipántot a vállamról, hogy a ruhám a földre hulljon. Vágytól izzó tekintettel mérte végig meztelen testemet. Egészen eddig csak a szemembe nézett. A bőröm felizzott az érintése

nyomán, ahogy megcirógatta a karomat, majd végighúzta a kezét a csípőmön, és a fenekemnél fogva, határozottan ismét magához vont.

A kezem bejárta izmos hasát. Alig vártam, hogy minden porcikáját lássam és érezzem, ezért felhúztam a pólóját, ő pedig lerántotta magáról. Istenem, gyönyörű volt! Az izmai még kidolgozottabbak, feszesebbek és szikárabbak lettek. Megsimítottam a hasizmát, mellkasát és szálkás karizmát. Beharaptam az ajkam, képtelen voltam elrejteni a mosolyom.

– Tetszik?

– Olyan más lettél. – Külsőre mindenképpen új ember lett. Eddig is káprázatos volt, de ahogy most kinéz már csak hab a tortán... cseresznyével a tetején.

– Nem mindenben változtam meg – motyogta.

– Merem remélni. – Semmire sem vágytam jobban, mint megbizonyosodni erről. Akartam őt, most azonnal, a lehető leghosszabbban. Megcsókoltam a mellkasát, végighúztam a nyelvemet kemény izmain, amik feszes bőre alatt domborodtak. Lassan letérdeltem. Felnéztem rá, és a szemében izzó kéjtől felbátorodtam. Kigomboltam a nadrágját, és lehúztam róla addig, míg hozzáfértem kemény, tekintélyes férfiasságához, amit az alsónadrágja tartott fogva.

Megrándult a pamutanyag alatt. Ráleheltem, és a nyelvemet végigjártam a körvonalán. Bedugtam az ujjam a bokszer szegélye alá, hogy kiszabadítsam fenséges merevedését.

– Várj! – mondta feszülten.

– Akarlak.

Megfogta a hajamat.

– Túl rég voltunk együtt. Nem fogom bírni, ha a szádba veszel. Gyere ide!

Letérdelt mellém, majd hátát az ágynak támasztva leült a padlóra, és az ölébe húzott. Tünelkeny szégyenlősség árasztott el, ahogy lovagló ülésbe helyezkedtem, köszemlére téve teljesen meztelen testemet.

Elnyílt az ajka. Tekintetével bejárta a domborulataimat, ujjaival pedig megsimította őket.

– Jesszus, Maya! Gyönyörű vagy.

Lángra lobbant az arcom.

– Csak azért mondd, mert hónapok óta ki vagy éhezve, és kínoz a vágy.

– Nem, azért mondom, mert te vagy a legcsodásabb teremtés, akit valaha láttam. – Előrehajolt, és megcsókolt, miközben karját szorosan körém fonta. – Mmm, úgy hiányzott az édes ajkad.

Szemét a mellemen legeltette, majd megfogta és izgatni kezdte az érzékeny bimbómat.

– Ez is hiányzott.

Szeme sötéten villant. Keze utat talált a combom közé. Lágymérintésekkel izgatott, majd ujjával megtalálta a vágyam nedves közép-pontját.

– És ez is – lehelte, és megnyalta az alsó ajkát.

Felsőhajtottam, és sóvárogva dőltem a kezére. Többet akartam. Mellkasához préseltem a mellemet, mohón vágytam a bőrét a sajátomon érezni. Köré fontam a karom, és vadul megcsókoltam.

– Magamba akarlak fogadni. – Kezének szorítottam az ölemet, ezzel jeleztem, hogy többre van szükségem. Forróság áradt szét bennem, ajkam bizsergett sürgető csókunktól.

Értette a célzást, és belém vezette az ujját. Felnögttem a behatolástól, összeszorítottam a bensőmet, és nekifeszültem a kezének.

– Még! – Egyre többet akartam.

Még egy ujját belém dugta, és az érzékeny szövetet masszírozta, amíg teljesen benedvesedtem. Síkos ujját a csiklómra helyezte, majd vissza belém. A vágy hulláma bizsergette a bőrömet. Nekinyomakodtam szándékosan lassuló kezének.

– Cam, kérlek! Mindjárt megőrülök!

– Azt akarom, hogy készen állj rám.

– Már hetek óta készen állok.

Gyengéden felemelt, majd levette a nadrágját és az alsót, felfedve vastag férfiasságát, amiről többször fantáziáltam, mint hogy fel tudnám idézni. Mintha a szex Cameronnal valamiféle drog lenne; készen álltam a túladagolásra. Még soha nem akartam semmit ilyen átkozottul.

Várakozón megborzongtam, két kézzel megfogtam forró péniszét, és izgatni kezdtem. Nedvesség sejlett fel a kezem alatt. Összefutott a nyál a számban. Meg akartam ízlelni. De lesz még rá alkalom. Először magamban kellett éreznem, mielőtt elveszítem a józan eszem.

Szaggatottan levegő után kapott. Vettem a lapot, és elégedetten nyugtáztam, hogy ő is éppúgy sóvárog, mint én. Főlé térdeltem, kerek makkját a hüvelyemhez igazítottam, és magamba vezettem.

Megragadta a csípőmet, hogy lassítson a mozdulataimon. Komoly, hűvöskék szeme kitágult.

– Lassan csináld. Nem akarok fájdalmat okozni.

Engedelmesen ellenálltam a sürgető vágynak, hogy leereszkedjek, és egyszerre fogadjam magamba a teljes hosszát. Lassan töltött ki, szemét egy percre sem vette le rólam. A vágyakozás megkönnyebbüléssé, majd fájdalomná, végül tomboló sóvárgássá alakult; mialatt belém hatolt, minden érzelmemet nyomon követhette az arcomon.

Gyengéden megcsókolt, lélegzete keveredett apró nyögéseimmel és sóhajaimmal. A testem kitágult, hogy teljes méretét befogadjam.

Megfeszültem, ahogy megéreztem mélyre hatoló nagyságát, és hatalmába kerített a vágy, hogy addig lovagoljam keményen, míg már a nevemet is elfelejtem.

Végigsimította a hátamat, majd lehúzta a kezét a combjához nyomódó fenekemig, és óvatosan megszorította.

– Tökéletes – mormolta. – Fogalmad sincs, milyen fantasztikus érezni téged.

– Összeillünk – suttogtam, és a nyelvemmel a fülét becéztem. Megcsókoltam a nyakát, és ízlelgettem sós bőrét. Mélyen beszívtam az illatát, megrészegültem a férfias pézsmaaromától.

Lassan felemelt, majd újra magára engedett, ezzel átvette tőlem az irányítást. Felnögttem, és elárasztottak az érzések. Nem menekülhettem a perzselő kéjtől, ahogy annyi idő után végre újra megtöltött, így hát erősen nekifeszültem. Megragadtam a vállát, és reméltem, hogy átsegít a közelgő rohamon.

A testünk egyenletes ritmust vett fel. A hasam aljában ébredő élvezet minden lökéssel egyre erősödött. Vakmerőn és követelőzőn megcsókoltam Cameront, mint egy kiéhezett teremtmény, amivé a különlét alatt váltam.

Megemelte a csípőjét, és mélyebben nyomult belém. Hátravetettem a fejem, és felkiáltottam, amint előntött a kéj. Addig izgatta a mellbimbómat, míg extra érzékennyé vált – a mellem megkeményedett és sajgott a vágytól. Felsőhajtottam, és összehúztam az izmaimat a merevedésén, fokozva a súrlódást minden lökésnél.

Addig dolgozott bennem a péniszével, míg a valóság kezdett kicsúszni a kezem közül. Még nem akartam, hogy vége legyen, de a testemben túláradt az élvezet. Izzadság borította a bőrömet.

Felnögttem. Mindennél jobban vágytam az orgazmusra. Átvettem az irányítást a mozdulatai fölött, és ránehezedtem, hogy

mélyebbre vezessem. A testem nedvesen ölelte őt körbe. Egyre gyorsabban és könnyedebben mozgott. *Gyorsabban, keményebben.* Az elmém beleveszett a csendes vágyakozás és követelőző érzések sokaságába. Egyre közelebb kerültünk a megsemmisüléshez.

– Maya, nézz rám! – Beletúrt a hajamba, és maga felé fordította az arcomat.

Fogva tartotta a tekintetemet, légzésünk szaggatottá és egyenetlenné vált. Félig lehunytt szemében és a lökéseivel együtt megfeszülő állkapcsán megláttam valamit, amitől még az orgazmus utáni sóvárgásom is elhalványult. A következő heves döfésétől kiszakadt belőlem a levegő. Fojtottan felkiáltottam. Azt hittem, menten felrobban a szívem, ha még sokáig így tart, de nem menekülhettem... És nem is akartam.

– Cam! – Csendes könyörgésem a biztos megadást jelentette. Mindent odaadtam neki. A testemet, a szívemet, a bizalmamat.

– Tartalak. – Rekedtes ígéretébe belebizsergett a bőröm.

Cameron nem csupán a testemet birtokolta. Minden érintésével imádott. Ajkával megcirógatta az enyémet, határozottan megfogta a csípőmet, és irányította a mozdulataimat. Olyan erősen nyomult belém, ami a gyönyör peremére taszított, és kívül-belül minden szűkségletemet kielégítette.

Megnyalta a hüvelykujját, és apró, hozzáértő, körkörös mozdulatokkal dörzsölte a csiklómat. Megmerevedtem, reszkettem és vonaglottam, ahogy a feszültség szétáradt bennem.

– Ó, istenem! – kiáltottam.

– Ez az! Csak rám figyelj! – Szorosan ölelt, mélyen a szemembe nézett, és nem hagyta, hogy elszakadjak sötét és intenzív tekintetétől.

– Elélvezek... Ó, igen! – Összeszorítottam a szemem, képtelen voltam bármi másra figyelni az érzéseimen kívül.

Átélttem minden érzést.

Mindenhol, ahol testünk összekulcsolódott, úgy feszültünk egymáshoz, mintha az életünk múlna rajta. A péniszem megduzzadt, és mereven lüktetett, ahogy még mélyebbre hatolt érzékeny szövetségembe. Körmeimet a bőrébe mélyesztettem, és a mellkasára omlottam, amint elöntött a gondtalan megkönnyebbülés.

– Azt a kurva – mormogta.

Kinyitottam a szemem. Ahogy megláttam, hogy ő sem bírja tovább, átlendültem a határon. Az orgazmus – különválásunk és szerelmünk ereje – és a heves vágy, hogy úgy dugjanak meg, mint ahogy soha azelőtt, szökőár módjára öntött el. A gyönyör és az ekstázis vad reszketéssel ajándékozta meg a testemet. Felsikoltottam. Erőtlenül megfogtam az ágyat Cameron mögött, és beleboksoltam az ágynevébe, ezzel próbálva a földön maradni, amikor a testem önkívületben lebegett az élvezettől.

– Szeretlek! Annyira szeretlek! – Elfojtottam a zokogást, és csak a szavakat engedtem kitörni. Ahogy hátradőltem, néhány könnycsepp tört elő a szemem sarkából.

Elemelte a földtől a csípőjét, elnyújtva a pillanatot, ahogy ő maga is a csúcs felé közeledett. Ettől újra kéj áradt szét bennem. Utolsó kiáltásomat elszánt csókkal fojtotta belém. Állatias nyögés hagyta el a számat, amikor megdermedt, aztán forró magjával megtöltve elélezett.

Elalélva dőltem hátra felhúzott térdére, és hagytam, hogy minden feszültség távozzon belőlem. Karját a derekam köré fonta, és míg én levegőért kapkodtam, ő nyirkos homlokát felhevült melleim között pihentette.

Hálával telve magamhoz szorítottam. Mindenért hálás voltam. Cameronért, ezért a pillanatért, és azért a csodáért, ami az életembe

hozta őt. Leküzdöttem a fájdalmas gombócot a torkomban. Sebezhetőnek éreztem magam. Sírni akartam, kiadni magamból minden félelmet, kétséget és aggodalmat, ami tegnapig eltöltött. Mindettől meg akartam szabadulni, hogy csak a szerelmünk maradjon.

Felemelte a fejét, és az ő szemében is teljes érzelmi vihar tükröződött.

– Jesszus, Maya. Ez...

– Elképesztő volt – fejeztem be a gondolatot. Az *elképesztő* enyhe kifejezés arra, ami közöttünk történt. A *fergeteges* és az *eget rengető* találóbb lenne. Még úgy is fantasztikus volt, hogy a szőnyeg, ami a fapadlón alattunk volt, felhorzsolta a térdem, de alig voltam tudatában a szúró fájdalomnak. Nem érdekelt.

Megcirógattam Cameron bőrét, még mindig megrészegülve a szenvedélyüinktől, de mint egy igazi függő, még többet akartam. Előrehajolt és megcsókolt. Eleinte puha, lágy csókjaink egyre sürgetőbbé váltak, és ismét felszították a vágyamat. Cam megduzzadt bennem.

– Csináljuk újra – mondta rekedten.

Csak egymáséi voltunk azon a héten – végig együtt lehettünk, és ennél több nem is kellett, nem vágytunk semmi másra.

Amíg a lakótársaim a déli strandokon enyelegtek a tavaszi szünetben, mi ágyban töltöttük a napjainkat. Esténként a városban sétáltunk, vacsoráztunk, kicsit becsíptünk. Aztán siettünk haza, hogy szeretkezzünk, vagy éppen vadul és hangosan dugjunk. Gátlástalan kiáltásaink visszhangoztak a – szerencsére – üres ház folyosóin.

Minden értékes percet kihasználtunk, és vég nélkül beszélgettünk a jövőről, amit együtt tervezünk tölteni. Házasság, gyerekek és „boldogan élünk, amíg meg nem halunk”. Bizonytalan volt, mi vár ránk, így hát meghagytuk magunknak az álmodozás és a képzelet varázsát azzal az élettel kapcsolatban, amit talán leélhetünk. Nem tudtam, mikor vagy hogyan válik valóra, de imádkoztam, hogy amikor eljön az idő, mindent megadhassak Cameronnak, amire vágyik.

Ahogy teltek a napok, érintéseink hosszabbak lettek. Csókjaink elmélyültek, vad szexuális együttléteinket gyengéd, ráérős szeretkezések váltották fel. Végre hagytam, hogy hulljanak a könnyeim, ő pedig lecsókolta őket, és nem kérdezte, miért törnek elő. Foglyul ejtett, szeretett, segített elfelejteni – még ha csak egy pillanatra is –, hogy véges az időnk.

Akárhogy próbáltuk is, a szerelmünk nem tudta megakadályozni az idő múlását. Elsétáltunk a campus széléhez, és próbáltam közben nem arra gondolni, hogy fogynak a napok. Hamarosan visszarepül, én pedig visszatérek a monoton, munkás életemhez egyetemi hallgatóként. Nekidőltem a vállának, és azt kívántam, bár megállíthatnám az időt, és elrabolhatnám őt. A szobatársam biztos nem bánná, ha Cam is velünk lakna.

Ahol a halastó vize beleáramlott a folyóba, megcsillant a holdfényben. Cameron lelassított, és felém fordult. Megfogta a kezem. Felnéztem rá; megigézett, ahogy csillogott a szeme a félhomályban. Gyönyörű férfi. Tökéletes. És legalább még egy kis ideig csak az enyém.

– Jól vagy?

– Jól – hazudtam. Nem akartam arra pazarolni az időt, hogy az elkerülhetetlenről csevegjünk.

– Én sem akarok visszamenni – mondta ki a gondolataimat.

Lebámultam a cipőnkre.

– Bele se merek gondolni.

– Átvészeljük. Amint befejezem a szakiskolát, minden könnyebb lesz, ígérem.

A szívem belesajdult a gondolatba, hogy ismét el kell válnunk hosszú időre.

– Hamar eljön a nyár – mondtam, megcsillantva egy reménysugarat, de közben igyekeztem visszanyelni a kitörni vágyó könnyeket. A sírást akkorra kell tartogatnom, amikor Cam elmegy. Nem szenyyezhetem be az utolsó napjainkat azzal, hogy szomorkodom valamin, ami megmásíthatatlan.

– Ha már szóba hoztad...

Felemeltem a fejem, és bizonytalanul néztem a hirtelen megfeszülő testtartását. Összeszorult az állkapcsa, és egymásba kulcsolt kezünkre pillantott. Mély levegőt vett.

– Mi az? Mi a baj? – Összeszorult a gyomrom. Még több rossz hírt akar rám zúdítani?

– Tudom, hogy azt mondtad, itt keresel munkát nyárra.

Bólintottam.

– A szállás olcsóbb itt, mert beleszámít a tandíjam. Így logikus.

– Tudom, de talán ahelyett, hogy az állomáshelyemen látogatsz, lakhatnál velem egész nyáron.

Összevontam a szemöldökömet.

– De azt mondtad, nem lakhatsz a bázison kívül. Én meg nem engedhetem meg magamnak, Cameron. – Utáltam beismerni az anyagi gondjaimat. Efféle nehézségei neki nincsenek.

– Most még csak a bázison lakhatok, de később tudnék, ha...

Próbáltam kitalálni, mire gondol, de nem sokat értettem a sereg összetett dolgaiból. Már magának a szervezetnek több szabálya van, mint amennyit fel tudok fogni.

– Ha?

– Összeházasodhatnánk.

Tágra nyílt a szemem, leesett az állam, és a hűvös éjszakai levegőt kapkodtam.

– Házasság? – Alig ismertem meg a hangomat, ahogy kimondtam a szót. Magasan és feszülten csengett, elárulta a bennem eluralkodó pánikot, ami éles ellentétben állt azzal, ahogy néhány órával ezelőtt beszéltünk a témáról, amikor még távoli, megfoghatatlan álomnak tűnt az egész.

– Ha összeházasodunk, lakhatok a bázison kívül. Együtt lehetünk. Eleget keresek ahhoz, hogy eltartsam magunkat, míg vissza nem jössz a suliba. Meg persze azután is.

Az addig mindkettőnket átjáró tűz most megfagyott, ahogy felfogtam a szavak súlyát. Kinyitottam a szám, de nem jött ki rajta válasz. A pánik megbénította a tüdőmet. Nem kaptam levegőt.

Nem így képzeltem el, az álomban idősebbek voltunk, a jelenleginél jóval stabilabb volt az életem, én mosolyogtam, sírtam, és odaugrottam, hogy megcsókoljam, miközben kiabáltam a boldog *igeket*. Ehhez képest most a hányinger kerülgetett. Elhomályosult a tekintetem. A körülöttünk lévő hangok eltompultak az agyamba toduló, megtört gondolatok zűrzavarában.

– Nem értem, miről beszélsz – mondtam végül. Ez végül is igaz; fogalmam sem volt, honnan jött most ez a hirtelen lánykérés.

Szorosabban fogta a kezem. Halványan tudatában voltam annak, milyen nyirkos a tenyerem, de a gondolataim túl ziláltak voltak, hogy ezzel foglalkozzak.

– Maya, feleségül akarlak venni.

Hangjában a korábbi lágyág határozottabbá vált. Elszántan nézett rám. Komolyan beszélt. Ez halálosan megrémített.

– Igen, össze kell egyeztetni a katonasággal, de semmi nem számít annyira, mint az, hogy feleségül akarlak venni. Minden, ami ezen a héten történt... Ezt akarom örökre, tudni, hogy semmi sem választhat el minket egymástól.

– De... – hebegtem, és reméltem, hogy nem látszom olyan megrettentnek, mint amilyennek éreztem magam. – Úgy érted... most akarod?

Nem válaszolt egyből.

– Megejthetnénk ezen a hétvégén, mielőtt elmegyek. Csak te és én. Senki más nem kell.

Kicsit távolabb léptem, elhúzódtam tőle. Hátha így könnyebben megy a lélegzés. A mellkasomat nehéznek éreztem. Az elmém kezdett kiszakadni abból a szerelmi mámorból, amiben napok óta élünk. Bármennyire szeretem is, ennél jobban nem is lehettem volna megdöbbenve.

– Nincs nálam gyűrű... – Leesett a válla.

A nyugtalanságom egyre nőtt, ahogy belenéztem kérdő tekintetébe.

– Nem érdekel a gyűrű, Cameron, de ez olyan hirtelen jött. Tudod te, mit kérsz tőlem?

– Pontosan tudom, mit kérek tőled. Hidd el, már hetek óta agyalok ezen! Abban a pillanatban meg akartalak kérni, hogy megláttalak.

A tekintetem a föld és a távoli épületek között cikázott. Kellott valami, amire fókuszálhatok, mert a gondolataim örült iramban száguldottak.

Úgy tűnik, a jövő, amiről beszéltünk, számára sokkal közelebb van, mint képzeltem. A közös álmok karnyújtásnyira voltak, mégis

csak azt éreztem, hogy összeroskadok. Az elmúlt pár nap eddig meleg takaróként borult rám, de most lerántották rólam, és csak álltam, megbénulva a kérése miatti sokktól.

– Miért most?

– Minek várni?

– Nem tudok így beleugrani. Vannak dolgok, amikre tekintettel kell lennem. Azok pedig itt vannak.

Zavartan összevonta a szemöldökét.

– Például?

– Nem tudom. Mondjuk a munka. – Ez csak gyenge féligazság volt; nem akartam elárulni az igazi okot, amiért nem léphetek le a városból májusban a leendő férjemmel.

– Találhatsz munkát ott, ahol én leszek, de amúgy emiatt nem kell aggódnod. Ne dolgozz nyáron! Majd többet vállalok, és gondoskodom rólad. Rólunk.

Mintha minden ilyen egyszerű lenne.

Dermedten próbáltam kitalálni, hogy győzzem meg arról, hogy elkapkodnánk. Még túl korai.

– Nem tudom, Cameron – motyogtam. – Azt hiszem, kell egy kis idő, hogy végiggondoljam.

Óvatosan a szemébe néztem. Összeszorította az állkapcsát, és az egész teste megfeszült.

– Akarsz a feleségem lenni, vagy nem? – kérdezte suttogva.

Időt kértem, hogy átgondoljam, de nyilván nem alku tárgya a dolog. Most van itt a pillanat – a választ várja, nem a kifogást.

Borzongás futott végig a bőrömön, és megint hányingerem lett. Képtelen voltam rá. Túl sok volt. Túl gyors. Akármennyire is fülig szerelmes voltam, illetve voltunk, nem ugorhattam bele a dologba. Egy nap majd igen. De nem tudtam volna megmondani, mikor.

Cameron gondoskodni akart rólam, de sosem értené meg igazán a terhet, amit cipelek.

– A feleséged akarok lenni, Cameron. Őszintén mondom, hogy akarom, egy nap, de nem... *ma*. Nem kellene elkapkodnunk.

– Elkapkodni? Két hónapot töltöttem nélküled, és majd' belehaltam. Azt hittem, te is így éreztél.

Az ujjaimat tördelve próbáltam lecsillapítani reszkető kezemet. Minden szóval egyre messzebb éreztem őt magamtól. Elnéztem mellette a távoli tóra. A campust sötétbe vonta az éjszakai égbolt. Ez volt az életem, és még sosem gondoltam bele igazán, hogy nézne ki az üres álmodozásainkon túl. Cam arra kért, hogy tartsam be az ígéreteket, amiket tettünk, én viszont csalódást okoztam.

Szerettem Cameront, de csak álom volt, hogy vele lehetek, egy fantázia, ahol elhithettem, hogy minden lehetséges, hogy minden rendben lesz. De nem tudott mindent. Sosem ismerte a gondokat, amik sújtanak engem, a csatákat, amiket a barátaim háta mögött vívtam. Ő csak a kiváltságos életet ismeri. Biztonság, normalitás, egy család, ami a legtöbb dologban tökéletesnek számít. Legalábbis az enyémhez képest.

Célozgattam neki, mi a helyzet az anyámmal, de soha nem osztottam meg vele a szégyenletes részleteket arról, hogyan nőtettem fel, vagy anyám milyen mélyre süllyedt, amikor egyetemre mentem. Cameron miért is akarna velem lenni, ha tudná, ki is vagyok valójában?

– Veled akarok lenni, Cam. – Imádkoztam, hogy ezzel megelégedjen.

– Akkor gyere hozzám! Nekem senki más nem fog kelleni soha. Ennyi az egész. – A szemében csillogó szerelem, amit már oly sokszor láttam ezelőtt, nem hagyott kétséget.

– Házasság? – Megráztam a fejem, és magamban könyörögtem neki, hogy mondjon le az álmokról, amiben nem osztozhatok vele.

Összerezzen.

– Maya, úgy mondd ki ezt a szót, mintha rosszul lennél tőle.

– Mert rosszul is vagyok. – Félig elfordultam, átöleltem magam, hogy elűzzem az éjszaka hidegét. Cameron olyan nagy nyomást gyakorolt rám. Minden, amit mondtam, csalódást és fájdalmat okozott neki. Gyűlöltem, hogy így van. Az egész beszélgetést gyűlöltem. Haza akartam menni, elaludni a karjában, majd felébredni, mintha soha nem került volna szóba a dolog.

A szemében lévő fájdalom lándzsaként fúródott belém. Összetört a szívem.

– Tehát a válaszod *nem*.

Megráztam a fejem, és megszakadt a szívem érte. Nem volt más választásom, soha nem értheti meg az okaimat.

– Nem tehetem.

– Akkor miről szólt ez az egy hét? – A hangja feszült volt, ami fájdalmas ingerültséggel párosult.

Megvontam a vállam, és azt kívántam, bárcsak mindezt elfelejthetnénk, visszaforgatnánk az időt, és visszaugorhatnánk oda, ahol egyszerűen csak boldogok voltunk együtt, e nélkül a fenyegető elvárás nélkül, amit soha nem leszek képes teljesíteni.

– Rólunk, a kapcsolatunkról, amiről mindig is szólt.

– Ez már jóval több, mint ami eddig volt. Te is tudod. Mit jelentek neked valójában? Mit jelent számodra mindez, ha amikor választanod kell, nem akarsz velem lenni?

– Te vagy a mindenem, Cameron.

Kemény nevetése a bensőmet szaggatta.

– Úgy tűnik, mégsem.

– Hagyd abba! – mondtam erőtlően. A büntudatom kétségbeesésbe csapott át, gyengének és tompának éreztem magam a dolgok alakulása miatt.

– Akkor mi vagyok neked?

– A szerelmem, a barátom. Nem tudom, hogy éltem volna túl ezt az évet nélküled. – A Cameronnal való kapcsolatom reményt adott, olyasmis volt, amiért minden hétvégét vártam, míg el nem ment. A mindent elsöprő szerelmünk rengeteg ígéretet hordozott.

– Szóval a mankód vagyok? Valaki, aki érzelmileg támogat, de elköteleződni nem akarsz mellette?

Élesen kifújtam a levegőt erre a szóra, a szememet égették a viszatartott könnyek.

– Nem.

– Akkor mi? Magyarázd meg!

– Ez örület! Örült vagy, hogy ezt kéred tőlem. Az emberek ezt nem így csinálják.

– Leszarom, hogy csinálják az emberek! – Megdörzsölte a homlokát, és összeszorított fogai között hangosan szűrte ki a levegőt. – Akkor ennyi?

A szívem dübörgött a mellkasomban.

– Ezt hogy érted?

– Ennyi, Maya. Nem tudok... – Megrázta a fejét, és kerülte a tekintetemet. – Fogalmad sincs, min mentem keresztül. Csak rád és erre a pillanatra gondoltam. De ha így érzel, nem kellene tovább vesztegetnünk egymás idejét.

Levegő után kaptam, és elöntött a pánik.

– Ne!

Felé nyúltam, de elhátrált tőlem, védekezően feltartotta a kezét.

– Beszéljük meg! – Elmegy. Nem veszíthetem el így!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem tudtam elég gyorsan megszólalni, hogy maradásra bírjam, a könnyeim pedig csorogni kezdtek végig az arcomon.

– Cameron, várj! Kérlek!

Hangtalanul zokogtam, amikor megfordult, és egyetlen szó nélkül elsétált.